

Whiskyprovning den 13 april 2012 – utdrag ur protokoll

Tema: Whisky från A–E, tidigare ej provad

Enligt inbjudan skulle alla vara på plats kl 18.30. Och ingen var där senare än så; alla var lika angelägna om att komma igång med kvällens provning efter att ha väntat ett halvår sedan förra gången. Således samling i Hjälmaröd. Flaskorna togs fram, glasen ställdes på plats, värden bestod med vitt bröd och vatten samt nötter. Allt för att nollställa smaklökarna mellan de olika sorterna.

Kvällens tema fick inte inkludera någon variant av tidigare provad sort, så varken Bowmore eller Caol Ila gjorde sig besvär. De fem sorter som fick vara med i kvällens provning var följande – och då fick p.g.a. ett misstag bokstaven C stå över till A:s förmån. Alkoholhalten ges inom parentes.

Aberfeldy 12 years old, Highlands (40%)
Ardmore Traditional Cask, Highlands (46%)
Deanston 12 years old, Highlands (46,3%)
Edradour 10 years old, Highlands (40%)
Dufftown Connoisseurs Choice 1998, Highlands (43%)

Efter ivrigt sniffande, sörplande, nesan-i-glas-et-stickande, fluktande, luktande, osande, frustande, hostande (om den kom fel i halsen) och en massa annat kunde vi så småningom ge våra individuella omdömen. De sammanfattas här utan att röja ursprunget för varje.

Först dock något om färgen. Vi var överens om att i princip all whisky är bärnstensfärgad, eftersom bärnsten kan anta de flesta gulbruna kulörer i spannet från nästan vitt till nästan svart. Kanske var Aberfeldy och Ardmore mest bärnstensfärgade, eller var det männe Edradour som var kvällens mörkaste om än inte särskilt mörk. Dufftown var ordentligt ljus, vilket nästan även Deanston var. Klar och redig redogörelse?

Aberfeldy: *Doften* präglades klart av citrus – om det var mest citron eller apelsin diskuterades, utan att koncensus nåddes. *Smaken* var mjuk och behaglig med en viss citruskaraktär. Viss sötma kunde skönjas; uppenbarligen ett resultat av slutlagringen på sherryfat. Efter spädning med lite vatten försvann märkligt nog mycket av det fina och whiskyn blev mycket tamare. *Eftersmaken* som var kort inledningsvis ändrades tvärtom mot smaken; den blev längre med vatten. *Slutsatsen* som drogs var att det här är en attraktiv, lättdrucken whisky. Bra att starta med som nybörjare.

Ardmore: *Doften* var behaglig med en viss rökton. Det var ”krut i osen”, som det uttrycktes. *Smaken* innehöll även den ett mycket behagligt inslag av rök. Smaken var mjuk, fin, nobel, för att ta några ord som användes. En viss pepprighet kunde anas. *Eftersmaken* klart längre än den föregående. Pepprigheten kom smygande efter hand. *Slutsatsen* blev att det här var en elegant whisky med svag, behaglig rök.

Deanston: De ord som svävade i rummet angående *doften* var tunn, kemi, spritig och fenol. Inte så många superlativer precis. *Smaken* var även den lite spritig och ganska skarp. Med vatten blev smaken betydligt bättre, t.o.m. god och lite maltig. *Eftersmaken* var ganska lång och gav en viss sötma i gommen. *Slutomdömet* blev kort och gott att den här whiskyn

”smakade bättre än den luktade” (egentligen sas det att den ”smaga bättre än den luta”, men vem förstår det mer än en skåning – andra tror väl att vi ställt flaskorna på sned!).

Edradour: *Dof*ten var mild med en viss sötma. Svag fenoldoft tyckte någon och någon annan pratade om en garderob. Ja ja, vi har olika associationer. *Smaken* framkallade lite olika bilder. Begreppen söt och torr florerade samtidigt i diskussionen. – kanske är det något karamelligt som tillfredsställer båda riktningarna. *Eftersmaken* satt kvar en tid, men den imponerade inte. Råli och unken hördes i folkvimlet runt bordet. *Slutsatsen* var för någon att den här lite liknade Aberfeldyn. Någon annan tyckte nä. Den här var helt OK men nog inte lika mjuk och fin som ettan.

Dufftown: Det fanns lite, men ganska lite, rök i *dof*ten – åtminstone stack den inte i näsan. En aning peppar fanns i *dof*ten, som av någon tycktes vara ”inget vidare” och t.o.m. äcklig. *Smaken* var helt OK, faktiskt ganska god, men väldigt torr. ”Den e farli, för man blir törsti o vill dricka ännu mer”. *Eftersmaken* var kort. Den *slutsats* som kan dras är att den här whiskyn i sina kommentarer delade oss allra mest. Man kan sammanfatta intrycken med att det är en klen whisky men ganska god.

Poängsättningen utföll på följande sätt:

	Aberfeldy 12 years old	Ardmore Trad. cask	Deanston 12 years old	Edradour 10 years old	Dufftown Conn. Choise, 1998
Bengt	7	6	4	6	5
Göran	6	8	6	7	6
Christer	8	5	5	6	3
Per-Olof	8	9	6	7	7
Ingemar	8	7	5	6	6
Summa p.	37	35	26	32	27
Medelp.	7,4	7,0	5,2	6,4	5,4

Kvällens vinnare blev Aberfeldy, tätt följd av Ardmore. Dvs. det vi inledningsvis kallade nybörjarwhisky blev högst poängsatt och slog den lätt rökiga Ardmore, som vi vid provningen hade många positiva omdömen om. Kanske börjar gubbarna bli mindre karska med åren; några provningar till och det blir fruntimmerswhisky för hela slanten. Sammantaget var vi mycket nöjda med kvällens provning. Även om några medelpoäng var förhållandevis låga, skulle nog alla kvällens sorter platsa mycket väl som en god avkopplingswhisky efter veckans slit.